

Kmet je nehal gledati Tano s posmehom, pristopil je, prijel za drvo in ga zasadil v zemljo. Osel je nategnil vrat, se ves skrivil in se prestopil.

Tana je povetil glavo, napel vse moči, obraz mu je zardel in z veliko težavo izoral prvo brazdo. Sedel je, da se odpočije, pogledal črno brazdo in vzdihnil.

»Nekoliko je vegasta, toda je globoka, dovolj me je izmučila. Ako je človek sam, ni za nič, niti ene brazde ne more narediti. Za vsako delo je treba dveh, in če ni drugega, je dober tudi osel.«

»Tana, ti pozabljaš, da smo trije.«

»Ako so trije, je delo še lažje in boljše.«

Tana se zopet vpreže z oslom. Ves dan so orali brez počitka. Ko se je teatar vračal domov, je bil vesel in sroččen. Potegnil je iz bisage gosli in zaigral. Zdelo se mu je, kakor da so se na drevesih ob poti oglasile grlice in tiho, sanjavo grulijo.

Prevedel France Bevč.

Jan Plestenjak

Tako se naša Mija uči ...

Ko se uči, drdra glasno, in če se ji zatakne, je huda, in če jo kdo zmoti, ga nahruli, da je joj. Načaja ji pa vse. Če je količjak toplo, ji je že prevroče, če le zadiši po mrazu, leze v peč ali se pa zavija v odejo. In drdra, drdra, psuje, rentaci ... Bere: »Lep božji dan je.« Ne vem, kaj jo je vščipnilo, kar na lepem jo zabrusi v steno: »Pojdi se solit!« — »Sončna gorkota je razpodila mokrotne meglé.« — Ona zabeli: »Figo!« Kaj je mislila, da se je fige domislila, ne vem. »Umirili so se tudi mrzlotni vetrovi...« Ona mora dodati: »Marko, ali si stikal po mojih zvezkih?« Marko se seveda potegne za svojo čast in jo zarobi: »Kaj bi me dolžila, sama si jih razmetal!« Ona pa je togotna in bi ga udarila, pa se ji ne ljubi vstati. »Grdavaš, že spet me motiš! Mama, zapodi ga!«

»Po njivah je vse živo, kar koli more gibati« — ona revskne: »Kako so to čudne besede!« — »Kar koli živi, vse je veselo življenje.« — »Mama, poglej ga pajka, poglej, na šipo pleza...« — »Iz vasi gremo čez loko proti gozdu...« — »Mama, tri verice so se teple pod kostanjem. To so bile hude!« — »Lepo uglajena steza nas pelje ob potoku!« — »Tati, ali ribe res pomro pod ledom.« — »Res!« ji odgovorim, ona je pa jezna. »Saj se ne morem učiti!«

»Oh, ta šola!« renči in premetava zvezke, knjige. Ustavi se pri zemljepisju. »Re-re-revolucija zemlje...« — »Kdo si bo pa to zapomnil!« zaškriplje z zobmi.

»Ta poševna lega zemeljske osi napram epileptiki...« Mama se je zasmejala, Mija je zrojila: »Vsi me motite, kdo se bo pa učil...« — »napram ekliptiki, epileptika je božjast!« sem jo zafrknil. Ona: »Pa naj bo božjast... epilep... ekliptiki je vzrok menjave letnih časov... Kje pa cveto zvončki, v šolo jih moram prnesti.« — »V mrzlem pasu ni skoraj nič drevja... Marko, zakaj se pačiš. Mama, poglej,

nagaja mi!« Marko se stiska v kot in posluša, potem se pa odreže: »Drdra se!« — »Pa nič!« zarobanti Mija in zapre zemljepis in vzame zgodbe. »Kaj je ubil Abela...« Janez jo je le malo začudeno pogledal, pa je zarobantila: »Osel...« — »Kdo? Kaj?« se je zakrohotal Janez in zbežal, saj bi ga še brcnila. »Pa nič! Potem pa pravite, naj se učim!« treščila je knjigo v kot in spet pograbila čitanko.

»Dolgost življenja našega je kratka... mama, sestra mi je rekla, da je moj svinčnik prekratek...«

»Kaj znancev je zasula že lopata... mama, tati, Marko je Romihovega Cigota z lopato udaril...«

»Odrpta noč in dan so groba vrata;... dajte no mir, kako naj pa znam. Mama, pomisli, Janez pa drvarnice ni zaklenil, čisto gotovo je kdo sani ukradel«. — »Uči se vendar in ne žujljaj!« jo je ozmerjala mama, ona se je pa le namrdnila, to pot ji nič primernega ni padlo na jezik.

»Al' dneva ne pove nobena prat'ka... Tati, ali je prat'ka reč ali stvar. Kakšna pa je?« — Razložil sem ji in se je jezila, zakaj je Prešeren take besede rabil.

»Pred smrtjo ne obvar'je koža gladka... spet me podplati srbe! Ali je kafa tudi za zaguljke. Nak, preveč smrdi!« je momljala zase.

»Od nje nas ne odkup'jo kupi zlata... smrklja Dolančeva pa pravi, da moja birmanska ura ni zlata... no, kaj se pa ona spozna na zlato!« se je zasmejala, Marko je pa zaploskal. »Molči in ne moti me!« se je zadrta...

»Ne odpodi od nas življenja tata... tata, tata...« — »Copata!« je bevsknil Marko, ne da bi bil mislil, kakšno zvezo naj ima ta beseda s tata. »Prav gotovo bom zaprta... Mama, lačna sem!«

»Veselja hrup, ne pevcev pesem sladka... Fuj, takega riža na mleku ne maram. Veš, mama, na Gorenjskem je brez sladkorja. Kar skupaj vleče! Fej!« — je goltala in se jezila, mama je ni slišala...

»Zna biti, da kdor zdaj vesel prepeva... vse bi bilo, če bi naše punce imele posluh. Jagrova Majda se le dere...« In je še drdrala, in se še kregala potem pa se je zleknila po postelji: »Vse znam!« —

In če potem ne zna, se jezi, godrnja, sestre so krive, Marko, Janez, Vida, mama in jaz jo motimo. Bog pomaga in nič ni čudnega, če ne zna!

Gustav Strniša

Križev pajek

Križev pajek prede mreže,
ali res še prede srečo,
ki jo vsak težko doseže,
pravo srečo opotečo?

Tam, kjer siva pajčevina
pajkom da dovolj zavetja,
pač ni sreče domovina,
tam ni cvetja in ne petja!

Saj lenoba in nesnaga
srečo prepodita le,
križev pajek ne pomaga,
če ne delajo roke!